

Грвм

Докушари

ОСМОГОДИШЊА ШКОЛА „СВ. САВА“ – БЕОГРАД

Незаборавни дан

Био сам на часу цртања када ми је другарица разредна рекла да одем до директорове канцеларије. Мада нисам учинио никакав преступ, пошао сам ка канцеларији са зебњом око срца, Међутим — тамо ме је чекало радосно изненађење јер ми је друг Директор саопштио да ћу са неколико другова и другарица учествовати у дочеку нашег драгог Маршала који се враћао са пријатељског пута по Етиопији и Египту. Јако сам се обрадовао и нестрпљиво чекао час када ћу видети нашег Маршала. Најзад је освачуо дан који ће ми за увек остати у сећању. Тога дана, дванаестог јануара 1956 године дошао сам по подне у школу, одакле сам са друговима и другарицама отишао на железничку станицу. У канцеларији шефа станице нестрпљиво смо оче кивали долазак воза. Дошао је и тај дуго очекивани час. Стајали смо постројени на перону и посматрали долазак

плавога воза. Када је воз стао, на вратима вагона појавио се Маршал Тито насмејана лица преланулог под зрацима жарког афричког сунца. Моја другарица Вања Тадић предала је другу Титу букет плавих љубичица пожелевши му добродошлицу. Ја сам пожелео добродошлицу другу Петру Стамболићу и предао му букет каранфила, док су остали другови и другарице исто то учинили осталим члановима уже пратње друга Тита.

После дочека саслушали смо говор друга Тита у коме је изнео утиске са пута по пријатељским земљама. Затим смо отишли својим кућама где смо стишали своје радосно узбуђење и сећали се на догађаје тога дана који ће нам остати у светлој успомени, успомени на нашег драгог Маршала Јосипа Броза Тита.

Башавелић Павле, уч. V₅

Домаћи рад

Моја бака

Моја бака је високог стаса, бледог набраног лица и још увек смеђе косе. Њене дивне и правилне црте одају да је она у својој младости била врло лепа. Али она је по природи озбиљна и њен изглед лица толико одаје њену лепоту, још више једну уцвељену старицу, једну уцвељену мајку. Тешка је њена прошлост. Имала је шесторо деце и то све синове. Због велике материнске љубави и неге она је успела да одгоји своје синове и да их изведе на прави пут. Када је наш народ 1941 год. пошао у борбу против непријатеља, њени синови су међу првима отишли. Мајка је била поносна тиме. Она је знала да су њени синови отишли да се боре за слободу, за независност и да одбране нашу земљу од оних поганих непријатеља. Пролазили су дани. Мајка је нестрпљиво чекала када ће доћи њени синови, када ће процветати слобода. Најзад, дошао је и тај дан. Страшно је описати тај тренутак када је мајка угледала да су се вратила само три жива сина и три мртвачка сандука поред њих. Често ми прича о томе. Али колико је жалосна, толико је и поносна јер су њени синови храбро пали за слободу.

Зорица Појовић, уч. V₅

Школски рад.

Дан пролећа

Да ли има ко с' не сећа
кад славимо дан пролећа.

Иду деца са свих страна
Сва весела раздрагана.

Иду ђаци, пионери,
учитељи, родитељи.

Свима крвца узаврела
па кроз песму узвикују :

„Да нам живи земља цела,
да нам живи домовина
и друг Тито међу њима !“

Радујмо се пионери,
то ће бити наша срећа
да и даље радосно
прослављамо дан пролећа!

Ускликнимо пионери :
„Да нам Маршал Тито живи!“

Зорица Појовић, уч. VI₅

Домаћи рад.

Чуј...

Чуј, шта то тутњи,
фијук небо пара.

Чуј, то страхан мраз
ћери своје развејава.

Машић Марија, уч. VI₄

Домаћи рад

Једна шетња

Било је то летос. Размишља-ли смо сви у кући где бисмо ишли на излет. Једно поподне сасвим изненада дође тата и рече: „Спремите се, идемо на Авалу“. Радост је била неописива. Исто поподне кренули смо. Док смо ишли аутобусом, све ми се чинило дивно. Около нас су промицала поља и брежуљци. Авалски друм је мој стари познаник. Њиме сам прошао бар двадесет пута. Има већ две године како сваког лета и сваке зиме идем на Авалу. Тако сам пролазио кроз те познате крајеве и чинило ми се да су сада лепши него што су били кад сам их видео последњи пут. Кад смо се приближили Авали, допирао је таква мирис липа да је то стварно било невероватно.

Авала је дивна после кише. Тада сваки цвет и свака травка пусти свој мирис и када се све то слије уједно, чини једну дивну целину. Просто сам упијао све то у себе.

Пут од подножја до хотела учинио ми се страшно кратак, много краћи него обично. Стазица, која води од друма до хотела, била је закрчена зеленилом. Ох, колико је сада лепша Авала него зимус што је била. Зиме је свака стазица била широка, а сада се неке и не виде. Одмах сам потрчао на поток који је зимус био залеђен и нашао га како тихо жубори.

Ето, тако ме је дочекала Авала када сам дошао да је посетим.

Зоран Лашиновић

Школски рад

уч. VI₄

Јадне птице

Белина нема свуд,
и тихо је сада све,
ветар нам показа ћуд,
сметове снега преврће гле!

Малена птица, где скакуће
узалуд зрнца тражи тамо,
по ђубришту сад преврће
а ја је зовем овамо.

„Тичице мала, ходи овамо,
ево мрве гле!
Овде је топло, а хладно тамо,
поједи мрве све!“

„Ал' чекај, стани, немој све,
остави мрву коју,
ено још једне птичице гле
нек и она проба коју!“

Надежда Мујић, уч. VI₃

Домаћи рад.

Сусрет са саобраћајцем о Новој години

Једног дана сакупили смо се у школи да прославимо Нову годину. Кад уђе разредни старешина и рече ми да треба да предамо поклоне саобраћајцу који стоји на раскрсници близу наше школе. Много пута је он зауставио цео саобраћај да би групе наших другова могле безбедно да пређу ту прометну раскрсницу.

Дошавши до њега, ми смо морали да чекамо пола сата а за то време цаклиле су нам се очи од узбуђења јер смо знали да ћемо му приредити једно велико и пријатно изненађење, о коме он и не сања. Ми смо пришли сваки са неким паке-тићем у руди. Док смо му прилазили, он нас је зачуђено посматрао као да се пита, чему сва та поворка.

Био сам врло узбуђен јер је требало да му честитам у име школе. Тај подрав је гласио отприлике овако:

„У знак захвалности што чувате наше животе, пионири школе „Свети Сава“ честитају Вам Нову годину и желе вам све најлепше!“

Кад сам то рекао и предао поклоне, он их је примио а затим сваког загрлио и пољубио. Док је трајала та мала свечаност, цео саобраћај је био заустављен. Један шофер тетретног камиона негодовао је, али кад је дознао о чему се ради, његово лице се развуче у доброћудан осмех.

У међувремену око нас су се скупили грађани који су посматрали тај несвакидашњи приказ. Многи грађани су били ганути тим необичним гестом.

Пршто смо се вратили у школу веселих лица и срца пуних радости, наставили смо прослану Нове године.

Марко Јелић, уч. VI₃

Домаћи рад.

Како сам користила годишњи одмор који је дошао због хладноће

Поново распуст. Нико се од нас није њему надао. Нисмо се ни обрадовали, јер је било веома кладно, да по неки дан ни нос нисам помаљала напоље. Али ипак је било дана, мада хладних, када сам и по читав сат била напољу.

Иако је мраз штисао за лице, било је пријатно, и тек доцније када би улазила унутра, плачући би скидала ципеле, јер су ми ноге биле смрзнуте. И баш зато сам првих дана најрадије седела код куће, крај пећи и читала.

Није само ово испуњавало мој дан. Пре подне сам пома-

гала мами, а и помало учила. Ова страшна зима која нам је донела овај распуст, натерала је и многе птице да нам се тражећи храну приближе. Тако су моје гугутке, којима сам сваки дан остављала храну на прозору, једног дана хтеле да уђу чак и кроз прозор.

Ули ево ова два последња дана испод снега је почела да провирује земља. Сунце, кога смо се ужелели, почело је поново да греје. Јесенас смо је два чекали снег, а сада чекамо пролеће.

Зора Тешић, уч. VI₂

Домаћи рад.

белеге прозвали смо га ђаво. „Ђаво“ није навикао на мене иако сам га много волео.

Кад сам полазио у Београд, било ми је жао што га остављам.

Влашмир Пешиковић

Школски рад уч. V₄

Мајчин страх

Овај догађај који описујем десио ми се кад сам имала четри године. Била сам болесна. Сваки час сам била жедна, а мама, која је учила, често је ишла у кухињу да ми донесе воде. Тако је и тога тренутка када сам јој зграбила, отишла без поговора.

Док је она била у кухињи, ја сам се, пуна неке лудости и радозналости, сакрила испод стола. Мама је ушла у собу па видевши да мене нема, вриснула, испустила чашу и полетела прозору. Сузе су јој текле. Тихо, врло тихо је плакала. Од узбуђења није се сетила, да ме потражи по соби. Руке које је држала на крилу дрхтале су јој.

Мени је цела та сцена била јако смешна а и била сам жедна. Почела сам да се смејем и да тражим воде. Када ме је приметила, зграбила ме, а сузе радоснице су јој текле. Она се смејала и говорила ми: „Душо мамина, немој други пут тако да се шалиш. Уплашила си ме па не знам шта ћу. Хоћеш ли воде?“ — спустила ме је и отрчала да је донесе.

Ја тада нисам схватила њен бол, али сада када се сетим, мени је увек жао и напуне ми се очи сузама.

Домаћи рад. *К. Пешиковић VI₄*

Једно сећање

Сећам се, када сам имао седам година, умро ми је отац. Ја сам био код својих ујака у Забрежју које је од Обреновца удаљено три километра. Једног дана дошао је мој старији брат на бициклу у Забрежје и рекао ми да је отац умро. Мене то није много дирнуло јер отац ми је био као туђин само због тога што нисам био с њим од рођења, јер су се мајка и отац били развели. Сео сам у корпу од бицикла и брат ме је одвезао до куће где је отац живео. Тамо сам видео гомилу људи који су се искупили да последњи пут поздраве мога оца јер им је мој отац био пријатељ и друг. Када су ме довели последњи пут да пољубим оца, мени је било необично као да ми то није био отац. Када су оца спустили у гроб, бака, браћа, сви су плакали, а они који нису плакали видели им се на лицу да су тужни. Мени ни мало није било тужно, било ми је чак и смешно, али онда нисам знао како ће бити тежак живот без оца јер сам био мали.

Славољуб Јаковић

Школски рад. уч. VI₄

Ђаво

Ово није прича о сујеверним сељацима, већ о једном малом црном мачету. Кад сам стигао у село, прво што сам угледао било је једно мало црно клупче испод шпорета. Када сам пришао ближе, видео сам да то није клупче, него једно врло мало црно маче. Његова мајка, црно-бела мачка, лежала је поред њега и прела.

Ја много волим животиње и зато притрчим мачету. Али тада се деси оно чему се нисам надао. Црно маче са зеленим очима скочи и одјури брзином стреле. После се сакрило испод једне каце да нисам могао да га нађем. То маче ми је било најомиљенија забава. Било је уживање посматрати га како се веје по гредама; како се јури са жабама којих је било у дворишту и изводи разне враголије.

Његова историја била је жалосна али за њега врло срећна. Њега и његова два брата хтели су да баце у реку. Он је био најмлађи и на њега су се смилovali.

Његов реп био је некако заврнут, изломљен. То је доказивало његов враголасти дух. Због његових враголија а и зато што је било црно, без

Слушај своје родитеље!

Главни и одговорни уредници:

Павић Б., Поповић З., Марковић Р., Ацовић Д., Латковић З., Тешић З., Лончаревић И. — „Први покушаји“ изилази једнапут месечно. — Цена 10⁰ дина по комаду. — Штампано у штампарији „Димитрије Туцовић“, Београд, Страх. Бана 75